

at træde hjælpende til. Man ved jo udmærket godt i denne Sal — burde i hvert Fald vide det —, at hvad vi kræver fra konservativ Side, er ikke urimelig Toldbeskyttelse eller Toldfordyrelse og alt, hvad der er nævnt imod os, men vi kræver anvendt paa de Steder, der er udsatte, et Kriseværn paa kort Sigt, en Krisetold, mulig gradvis aftagende, idet vi haaber og tror, at den indre Sundhed ogsaa i Byerhvervene er saa stærk, at en saadan Støtte og Forstaaelse fra Samfundet kan bringe Erhvervene over det døde Punkt. Men det vil nødvendigvis forudsætte, at Regeringen og Staten gaar i Spidsen med at nedbringe ogsaa alle de andre Summer og da navnlig Skatterne, de store industrielle Afgifter, der er blevet saa svære og tyngende i de senere Aar, Takster og alt det, som vi ikke ser, at der bliver rørt ved, men som ligger fast og knuger Erhvervene yderligere ned.

Og til Slutning vil jeg spørge, hvorfor man da ikke vil mildne Krisen ved at lave et positivt Værn, sætte alt ind paa at lade Hjulene blive i Gang, holde Hjulene i Gang, disse Hjul, som, een Gang bragt til Stilstand, maaske vanskeligt sættes i Gang igen, naar vi efter Deflationskrisen skal træde frem igen som Konkurrenter paa Markederne. Dér hjælper det ikke at henvise til Brolægningsarbejde i Hillerød-gade og Oprensningen af en Andedam; det hjælper ikke overfor denne Krise. Det hjælper muligvis overfor et Par Tusind Arbejdsmænd, men det hjælper ikke paa det centrale i Krisen; og det er dér, det gælder, dér skal handles først og fremmest, straks og nu (Latter). De Herrer fra Socialdemokratiet kan jo udmærket godt le, men de kan vist ogsaa godt huske, hvorledes de i sin Tid forlangte øjeblikkelig omgaaende Handling, den Gang Forholdene ikke var nær saa truende for vort Lands Økonomi, ikke nær saa skæbnesvangre som den Deflationsproces, vi nu staar foran. Men ser vi hen paa, hvad Regeringen har gjort overfor dette, det centrale i hele denne Krise, i alt Fald den Del, der vender det frygtelige Arbejdsløshedsansigt ud imod os, da er det sandelig ikke meget; og det er om disse pauvre Resultater, jeg vil sige et Par Ord. Om det, jeg kalder det centrale, de kriseramte Industrier, hedder det sig, at der finder Over-

vejelse Sted o. s. v., og det oplyses, at det nedsatte Industriudvalg har afgivet en foreløbig Beretning, og denne synes at hvile, medens man afventer en yderligere endelig Beretning. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse op, hvad der staar herom i de Aktstykker, der er vedføjede Betænkningen. Angaaende dette saare vigtige Punkt, hvad der gøres for de kriseramte Industrier, hedder det — idet der først gives en Skildring af Industriudvalgets Nedsættelse og Arbejde og nævnes, at dette Industriudvalg har i Foraaret — altsaa for et halvt Aar siden — „til Erhvervsministeriet afgivet en foreløbig Beretning angaaende de af Udvalget foretagne Undersøgelser vedrørende de Industrier, som havde henvendt sig til Udvalget som kriseramte“. Saa fortsættes der paa følgende Maade: „Beretningen, der ikke var ledsaget af bestemte Forslag, er gjort til Genstand for Overvejelser i Ministeriet, som i nær Fremtid“ — nu vil man jo vente her, at der vilde følge: agter at fremsætte positive Forslag for Rigsdagen, men nej, det staar der ikke, der staar — „venter at modtage den endelige Beretning angaaende de paagældende Industriers Forhold.“ Se, nu venter man, og nu overvejer man, men den hurtige, positive Handling har man glemt. Jeg vil da gerne spørge, idet jeg aabent og loyalt anerkender, at de Løfter, der i sin Tid blev givet af den højtærede Statsminister, vakte Glæde, vakte Tillid og Forhaabninger rundt om i Industri-kredse: Var da det Materiale, der blev afgivet i Foraaret angaaende de kriseramte Industrier, ikke godt nok? Var de paagældende Industrier ikke værdige til at hjælpes? Og hvis dette kan besvares tilfredsstillende: Hvorfor har man saa slet intet gjort? Hvorledes kan man forvente, at Industrierne, at de kriseramte Erhvervsoverhovedet kan have Lyst, jeg kan godt sige have Tid til og Ulejlighed yderligere med stadig at indgive Materiale og Materiale, naar det Materiale, man allerede indgav for et Aars Tid siden, i forrige Vinter, endnu ikke er færdigbehandlet, naar man slet intet har hørt derom? Man kan ikke blive ved at afkræve Oplysninger og Oplysninger, give Folk Forhaabninger, stadig skuffe dem, stadig holde dem hen og alligevel stadig sige: Inden vi faar endnu flere Oplysninger,